

Colecția: **ISTORII SECRETE**

Coperta: Stelian BIGAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOERESCU, DAN-SILVIU

**Oltenia – legendele crâncene, de la comerțul cu femei
al haiducului Andrii Popa la copilăria băiatului lui Andruță Ceaușescu
din Scornicești : docu-drame și mituri istorice însoțite de consemnări /**
prezentate de Dan-Silviu Boerescu. - București : Integral, 2018

Conține bibliografie

ISBN 978-606-992-208-8

94

© INTEGRAL, 2018

Editor: Costel POSTOLACHE

Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-992-208-8

Oltenia – legendele crâncene de la comerțul cu femei al haiducului Andrii Popa la copilăria băiatului lui Andruță Ceaușescu din Scornicești

Docu-drame și mituri istorice
însoțite de consemnări din presă
prezentate de Dan-Silviu Boerescu

Sumar

**„Republica Oltenia” sau „Țara Țiganilor” ... și demisia șefului
Marelui Stat Major al Armatei Române / 7**

**Două decenii în care Oltenia a fost austriacă!
În restul timpului, a mâncat praz din Kleine Walachei / 11**

**Andrii Popa și comerțul cu oltencele sclave sexuale
în haremurile de peste Dunăre. Legenda satului Palilula / 23**

**Copilăria, adolescența și tinerețea băiatului
lui Moș Andruță Ceaușescu din Scornicești / 33**

**Controversa morții timpurii a lui Amza Pellea la 52 de ani:
a fost „executat” pe baza unui ordin dat de
„Leana din capul s(t)atului”? / 49**

**Zaibărul – mituri despre
un „vin negru și gros ca motorina” / 51**

**„Păpușile” de dragavei, carnea la garniță,
pâinea la țăst și alte specialități culinare oltenesti / 63**

**13 povești de groază și de iubire, mistere ale Craiovei
și ale altor locuri scăldate de Olt, Jiu și Dunăre / 69**

O femeie îndrăgostită

îl scăpă de execuție pe Iancu Jianu / 69

Cum a eliberat Baba Novac

o mireasă furată de turci / 72

Frumoasele ascunse în Peștera Muierilor / 74

Cula de la Măldărești a lui Ioniță Turbatul / 74

Comoara din fântâna haiducilor / 76

Tezaurul Băncii Naționale ascuns de frica rușilor

în pivnița Mănăstirii Tismana / 79

Hasdeu și misterele de pe fundul bălții Craiovița / 80

Lăzile cu aur și giuvaiericale din Lacul Fără Fund

care nu apare pe hartă / 83

Crucile stranii de la Copuzu

din Pădurea Călugărească / 85

Oborul Jidovilor uriași din Gorj / 87

Domnul de Rouă din Potopinul Dobrosloveniului / 89

Mănăstirea Dintr-un Lemn de pe Valea Otăsăului / 90

Cârciuma „La Trenul Pierdut” / 92

Pandurii și Țara lui Papură-Vodă / 93

Lămuriri bibliografice / 105

**„Republica Oltenia”
sau „Țara Țiganilor” ... și demisia
șefului Marelui Stat Major
al Armatei Române**

La începutul lunii decembrie 1989, președintele României, Nicolae Ceaușescu, a primit, din partea generalului Iulian Vlad, Ministru Secretar de Stat la Ministerul de Interne și șef al Departamentului Securității Statului, un raport despre discuțiile din Malta dintre liderii celor două superputeri de la acea vreme, Statele Unite și URSS. Raportul vorbea despre „un nou echilibru pe continentul european”, respectiv „redefinirea sferelor de influență”. (Tulburător! Ceva similar înțelegerii între liderul sovietic Iosif Vissarionivici Stalin și prim-ministrul britanic Winston Churchill privind împărțirea Europei de Sud-Est în „sfere de influență” în timpul celei de-a Patra Conferințe de la Moscova, în anul 1944.)

Ceea ce nu se știe este faptul că, alături de informațiile mai înainte amintite, spionii români care s-au ocupat de Operațiunea „Malta” au mai adus și o hartă. În linii mari, referitor la România, harta făcea referire la pierderi teritoriale, exact acolo unde nimeni nu s-ar fi așteptat. Oltenia urma să se rupă de România și să se transforme în „Țara Țiganilor”, Ardealul să ajungă la Ungaria, iar o parte din Basarabia să se unească cu ceea ce urma să mai rămână din România.

În anul 2000, pe 31 octombrie, generalul de corp de armată Mircea Chelaru, la vremea respectivă șef al Marelui Stat Major al Armatei, a anunțat o conferință de presă ad-hoc, seara târziu. El a declarat, spre uluirea asistenței, că „structuri de tip mafiot încearcă să destabilizeze România și să enclavizeze sudul Olteniei. Adică să constituie o veritabilă „Republică a Olteniei”. Generalul nu a dat alte amănunte.

A doua zi, pe 1 noiembrie 2000, Mircea Chelaru și-a dat demisia din funcția de șef al Marelui Stat Major al Armatei...

Despre ce era vorba? În 1992, William B. Wood, geograf șef al Departamentului de Stat american (fost ambasador SUA în Afganistan), dădea publicității o hartă cu noile granițe ale statelor Europei, granițe care ar fi trebuit modificate în virtutea intereselor strategice de după căderea blocului comunist. Adică să respecte „Înțelegerea de la Malta”.

Pe scurt, se preconiza că: Scoția devine independentă; o parte a Irlandei de Nord se unește cu Republica Irlanda; Bretania se desprinde de Franța; Țara Bascilor și Catalonia se desprind de Spania; Italia se divide în zona de nord și zona de sud; Belgia se divide în Flandra și Wallonia; Cehoslovacia se rupe în două; Kaliningrad (ex-Königsberg) va fi o zonă autonomă în cadrul Rusiei; Kosovo se alipește Albaniei;

Transilvania devine parte a Ungariei; actualele județe Dolj, Caraș-Severin și Mehedinți se desprind de România și devin o „Țară a Țiganilor”; partea vestică a Basarabiei revine României; partea estică a Basarabiei, inclusiv Transnistria, devin zona autonomă „Dniester” în cadrul Ucrainei. Publicația franceză *L'Événement du jeudi* arăta harta aceasta în octombrie 1992. Peste România de sud-vest scrie „Țigani”. Un asemenea document primise Ceaușescu și despre el vorbea și generalul Mircea Chelaru.

Iată câteva paralele dintre datele din respectivele documente și evenimentele de pe Bătrânul Continent, după 1989:

– În 1993, Cehoslovacia a dispărut de pe harta lumii și au apărut Cehia și Slovacia. Pașnic.

– Divizarea Iugoslaviei, așa cum vorbea documentul, a fost efectul unui șir de conflicte armate începând cu 1990, când Germania devine prima țară care recunoaște independența Sloveniei și Croației. În 1991, începe războiul dintre sârbi și croați, iar în 1992 cel dintre sârbi și bosniaci. *Et caetera...*

(Surse: www.teoriiscrete.ro, <https://ro.wikipedia.org>)

Două decenii în care Oltenia a fost austriacă! În restul timpului, a mâncat praz din Kleine Walachei

Tratatul de la Passarowitz sau de la Pojarevăț din 21 iulie 1718 a fost cel prin care s-a încheiat războiul dintre Imperiul Otoman pe de-o parte și Imperiul Habsburgic și Republica Venețiană de cealaltă parte. Tratatul a fost semnat la Pojarevăț (sârbă Požarevac, germană Passarowitz; localitate în Serbia de nord, pe râul Morava).

În perioada 1714-1718, otomanii au avut mai multe succese împotriva Veneției și în luptele purtate în Grecia, dar au fost înfrânți la Petrovaradin (germană Peterwardein) în 1716 de către trupele imperiale habsburgice conduse de Prințul Eugen de Savoia. Aici armata Marelui Vizir Damad Ali de 150.000 de oameni a fost înfrântă de habsburgi. Anul următor, austriecii au luat Belgradul și Timișoara. Conform

Păcii, turcii pierdeau o mare parte din Serbia. Tratatul a reflectat *de jure* situația militară existentă *de facto* în acel moment: Imperiul Otoman a pierdut Banatul Timișoarei, nordul Serbiei (inclusiv Belgradul), nordul Bosniei și Oltenia („Kleine Walachei”) în favoarea Casei de Habsburg. Veneția și-a pierdut posesiunile din Peninsula Pelopones și din Creta, câștigate prin Tratatul de la Karlowitz, păstrând doar insulele Ioniene și Dalmația. Belgradul și Oltenia au fost obținute ulterior înapoi de Imperiul Otoman în 1739 prin Tratatul de la Belgrad. De notat că din punct de vedere juridic, conform tratatelor semnate anterior, Imperiul Otoman nu avea dreptul să cedeze teritorii precum Oltenia (1718), Bucovina (1775) sau Moldova dintre Prut și Nistru (1812, de atunci încoace denumită Basarabia) deoarece nu erau provincii ale lui, ci aparțineau principatelor creștine tributare Țara Românească și Moldova. Voievozii atunci la putere (respectiv Ioan Mavrocordat în Țara Românească și Grigore al III-lea Ghica în Moldova), precum și Mitropolitul Veniamin Costache, au protestat, însă zadarnic.

Oltenia este o regiune istorică din sud-vestul României delimitată la est de râul Olt, la sud și vest de Dunăre, iar la nord de Carpații Meridionali. Râul Jiu străbate regiunea în direcția nord-sud și o împarte în două părți aproape egale, în care relieful uneia pare să se oglindască în cealaltă. Nordul Olteniei este muntos, fiind prezente aici două masive: Parâng (la est de râul Jiu) și Retezat-Godeanu (la vest de râul Jiu). Cele mai importante râuri sunt: Olt (împreună cu afluenții Lotru și Olteț), Jiu (împreună cu afluenții Tismana, Motru, Amaradia și Gilort), Desnățui, Drincea și Cerna. Suprafața

Olteniei este de 24.095 km². Cele mai importante orașe sunt: Craiova, Drobeta-Turnu Severin, Târgu Jiu și Râmnicu Vâlcea.

Din punctul de vedere al organizării administrative actuale, teritoriul istoric al Olteniei este, astăzi, împărțit astfel: județul Dolj, județul Gorj, județul Mehedinți (fără orașul Orșova și comunele Eșelnița, Dubova, Svinița, care aparțin Banatului), județul Olt (fără zonele situate la est de râul Olt, care fac parte din Muntenia), județul Vâlcea (fără zonele situate la est de râul Olt, care fac parte din Muntenia; de asemenea, o mică zonă situată între barajul Vidra și vârful Șteflești a fost atașată județului Vâlcea, fiind desprinsă din fostul județ Sibiu), județul Teleorman (dar numai comuna Islaz).

Pe teritoriul Olteniei locuiau, înainte de cucerirea romană, mai multe triburi geto-dace: pelii (Pelendava), sucii (Sucidava), burii (Buridava), la cazanele Dunării era un alt trib și este posibil să fi fost și alte triburi sau reprezentanți ai altor triburi în regiune. De asemenea au existat mai multe așezări celtice. În secolul I î. Hr. acest teritoriu a aparținut Regatului Dac condus de Burebista, apoi, la sfârșitul sec. 1. d. Hr. celui condus de Decebal. Din 101 până în 271 a fost sub stăpânire romană. Din anul 119 până în 158 regiunea este inclusă provinciei Dacia Inferior, după această dată și până la Retragera Aureliană din 271, teritoriul Olteniei a făcut parte din provincia Dacia Malvensis.

Dacia de la sud de Carpați era o regiune în care se putea pătrunde pe uscat doar prin trei trecători: prin Culoarul Timiș-Cerna, străjuit de castrul roman de la Ad Mehadium (Mehadia), prin Valea Jiului (prin pasul Lainici), străjuit de castrul de la Ad Mutriam, și prin Valea Oltului (prin pasul Turnu Roșu), străjuit de castrul de la Arutella. Defileul